

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobce: **OP Trans s.r.o.**, IČO 06488323
sídlem Ostravská 506, 735 81 Bohumín
zastoupen Mgr. Tomášem Krásným, advokátem
sídlem Milíčova 1386/8, 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.4.2020, č.j. KUOK 42625/2020

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 8.4.2020, č.j. KUOK 42625/2020, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč, a to k rukám Mgr. Tomáše Krásného, advokáta se sídlem Milíčova 1386/8, Ostrava – Moravská Ostrava, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou ke Krajskému soud v Ostravě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo částečně změněno rozhodnutí Magistrátu města Prostějov ze dne 14. 1. 2020, č. j. PVMU 3902/2020 16a, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku dle § 42b odst. 1 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, za což mu byla uložena pokuta ve výši 9 000 Kč. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo změněno tak, že text výroku o vině žalobce byl doplněn odkazem na ustanovení právních předpisů, která měla být žalobcem porušena. Jinak bylo odvolání žalobce zamítnuto jako nedůvodné.

II. Obsah žaloby

2. Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce následujícími námitkami. Předně namítl porušení svého práva seznámit se s podklady pro rozhodnutí před jeho vydáním, neboť mu nebylo umožněno před vydáním prvostupňového rozhodnutí dne 14. 1. 2020 vyjádřit se k listině „Potvrzení o ověření stanoveného měřidla“ dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, která mu byla doručena dne 13. 1. 2020. Dále žalobce namítl, že žalovaný nedodržel postup dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť v odvolacím rozhodnutí došlo k zásadní a významné změně výroku o vině a tím i ke změně spojené právní kvalifikace deliktního jednání, tj. došlo ke změně prvostupňového rozhodnutí bez možnosti odvolat se proti rozhodnutí o změně.
3. Následně brojil proti tomu, že správní orgány neúplně zjistily skutkový stav věci a nedodržely zásadu materiální pravdy. V té souvislosti uvedl, že do dne podání žaloby není zřejmé, v jakém konkrétním místě k měření došlo ani kdo vážení provedl. Záznam z nízkorychlostního vážení není ve smyslu vyhl. č. 104/1997 Sb. dostatečný a nemůže sloužit jako podklad pro skutkový závěr o vážení. Podle žalobce nebylo vyhověno jeho požadavkům na doplnění dokazování, které nebylo samoúčelné s ohledem na to, že zjištěné přetížení bylo o 829 kg, tj. o pouhé 3% nad povolený limit. Nebylo zároveň objasněno, zda výsledek nebyl ovlivněn např. špatným sklonem povrchu pozemní komunikace, nerovnostmi na povrchu, nedostatečnou tuhostí vážící zóny nebo špatným postupem toho, kdo vážení provedl. Např. řidiče vozidla správní orgán opětovně poté, co se na první předvolání nedostavil, již nepředvolal. Správní orgány vycházely z úředního záznamu Policie ČR namísto navržených důkazů.
4. Závěrem namítl neurčitost výroku o vině, neboť z něj není patrné, jestli bylo vozidlo přetíženo jen na některé z náprav, případně na které.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

5. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby a k jednotlivým námitkám uvedl následující. V případě namítaného neseznámení žalobce s podklady pro rozhodnutí nejprve shrnul obsah ústního jednání ze dne 11. 12. 2019, vč. seznámení žalobce s podklady pro vydání rozhodnutí, a následně dal žalobci za pravdu v tom, že protokol o kalibraci vah byl žalobci zaslán až po tomto jednání, aniž by mu bylo výslovně umožněno se k němu vyjádřit, nicméně podle žalovaného se jedná o doklad zajištěný na základě vyjádření žalobce v rámci ústního jednání. Jednalo se o veřejnou listinu, kterou žalobce nemohl zpochybnit, a tudíž žalobce nebyl zkrácen na svých právech. K namítané nezákonné změně prvostupňového rozhodnutí v odvolacím řízení žalovaný s odkazem na judikaturu

vedl, že byl oprávněn napravit pochybení správního orgánu prvního stupně a do výroku prvostupňového rozhodnutí doplnil chybějící ustanovení zákona č. 361/2000Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu) a ustanovení vyhl. č. 209/2018 Sb.

6. Dále uvedl, že neměl žádný důvod pochybovat o souladu provedeného měření, neboť žalobce neuvedl žádné konkrétní námitky, které by soulad vážení správními předpisy zpochybňovaly. Ty neuvedl ani řidič vozidla na místě. Zároveň z fotodokumentace nejsou na místě vážení patrná jakákoliv znečištění, výtlučky, ani patrné znečištění vozidla, resp. jízdní soupravy, blátem nebo sněhem. Místo vážení bylo jednoznačně identifikováno a náležitosti dokladu o výsledku nízkorychlostního kontrolního vážení byly splněny. V souvislosti s provedeným dokazováním odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu s tím, že pro posouzení otázky spáchání přestupku byl rozhodný především doklad o výsledku nízkorychlostního kontrolního vážení, ze kterého vyplynuly všechny potřebné údaje pro posouzení věci, a úřední záznam Policie ČR byl pouze podpůrný podklad.
7. K výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně konstatoval, že je z něj zřejmé, že se jednalo o přetížení na třech nápravách, a to první, druhé a třetí.
8. V podané replice k vyjádření žalovaného poukázal žalovaný na to, že k vadnému způsobu vážení v rámci správního řízení zcela konkrétně uváděl, že prostor, kde bylo vážení provedeno, nevyhovuje podmínkám dle metodického postupu, zejména neodpovídá sklonovým poměrům, a na tuto námitku žalovaný nijak nereagoval. Zároveň nadále setrval na námitce nepřípustnosti vycházení při zjištění skutkového stavu z úředního záznamu policie.

IV. Posouzení věci

9. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání.
10. Zdejší soud se na prvním místě zabýval námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu a v souvislosti s ní s otázkou vypořádání odvolacích námitek žalobce.
11. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce ve vyjádření se ke správnímu řízení uvedl, že *„z dokumentace, kterou jsem obdržel a na základě které správní orgán vycházel a vede toto řízení, není patrné, že instalace vah, místo na kterém bylo vozidlo váženo, odpovídá metrologickým požadavkům na měřidla, a tudíž vážení vozidla nemuselo proběhnout v souladu s popisem, jak má vážení vozidla proběhnout a celé vážení lze považovat za nezákonné. Nepatrné přetížení vozidla, cca o 800 kg, mohlo být způsobeno neodbornou instalací a obsluhou vahy, které byly umístěné na neodpovídajícím povrchu s neodpovídajícím sklonem apod.“*
12. Na uvedené reagoval správní orgán na str. 4 svého rozhodnutí pod bodem **Ad 3)** odkazem na potvrzení o ověření stanoveného měřidla, ze kterého vyplývá typ vah a jejich ověření,

z čehož podle správního orgánu plyne, že váhy měly požadované metrologické vlastnosti a výsledek měření je relevantní. Ke způsobu měření správní orgán uvedl, že argumentaci žalobce „*považuje správní orgán za čistě spekulativní.*“

13. V rámci odvolání žalobce výslovně uvedl, „*trvám na svém vyjádření, že místo na kterém bylo vážení provedeno, není svým technickým stavem (výtluky, výmoly, sklonové poměry nedostatečný manipulační prostor) vhodné k vážení vozidel.*“
14. K uvedené odvolací námitce žalovaný uvedl, „*že správní orgán neměl žádný důvod o souladu provedeného nízkorychlostního kontrolního vážení s metrologickým předpisem Českého metrologického institutu MP 009-04 pochybovat, kdy ostatně sám odvolatel neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, které by průběh vážení v souladu s metrologickým předpisem MP 009-04 zpochybňovaly, ale pouze námitky obecného charakteru. Ty shledal krajský úřad jako nedůvodné.*“
15. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 12. 2015, č. j. 1 As 152/2015-24, jasně uvedl: „*Jelikož se jedná o řízení z oblasti správního trestání, které je ovládáno zásadou vyšetřovací, je na správním orgánu, aby opatřil dostatečně kvalitní a vypovídající důkazy (k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 86, publ. pod č. 3014/2013 Sb. NSS, bod 18). V případě, že obviněný ze správního deliktu vznese námitku zpochybňující vypovídající hodnotu těchto důkazů, je povinností správního orgánu tyto námitky rozptýlit.*“ V předmětném rozsudku, na který soud v podrobnostech odkazuje, se Nejvyšší správní soud zabýval tím, které skutečnosti je povinen správní orgán v řízení o deliktu prokazovat. Jen ve stručnosti lze odkázat na citovaný rozsudek s tím, že dle Nejvyššího správního soudu např. „*To je možné buď tak, že žalobcem uvedené požadavky dodrženy byly, anebo že tyto požadavky na postup při měření neodpovídají správnému postupu při měření, a proto správní orgán provádějící měření je není povinen dodržovat a výsledky měření takto získané lze přesto považovat za věrohodné. [24] Obecné uvedení stěžovatelem, že žádné postupy při vážení nejsou závazné, nelze za řádné vypořádání námitek považovat. Je nutné, aby se stěžovatel konkrétními výtkami zabýval, tj. uvedl, zda jsou součástí správního postupu při měření, a pokud ano, jestli byly při měření dodrženy.*“, nebo „*požadavky na správné vážení existují, a proto je třeba, aby správní orgán sám v reakci na námitky žalobce v rozhodnutí uvedl, jaké jsou maximální hodnoty sklonu plochy při vážení, zda tyto hodnoty byly v daném případě dodrženy a na základě čeho to dovozuje.*“, příp. „*Ve správním spise jsou sice založené fotografie místa, na kterém došlo k vážení vozidla, avšak z nich, ani v kombinaci s rozhodnutím žalovaného, nelze seznat ani jaké parametry správnosti vážení byly aplikovány, ani jaké přesně parametry místo má. Zjištění obou těchto skutečností je na stěžovateli.*“
16. Z obsahu správního spisu ke skutkovým zjištěním správních orgánů soud zjistil, že správní orgán prvního stupně měl k dispozici záznam policie o předání věci, jehož součástí byl úřední záznam o provedeném vážení, protokol o vážení, výpisy z centrálního registru vozidel a pět fotografií (jedna zachycující čelní stranu nákladního vozidla, jedna zachycující jedno kolo na váze, další zachycující detail boku kabiny vozidla, následující zachycovala boční pohled na vozidlo – první tři nápravy ze strany řidiče, a poslední zachycující zadní část přířezu). Dále správní orgán prvního stupně do spisu doplnil potvrzení o ověření použitého měřidla. V průběhu odvolacího řízení nebyl do správního spisu doplněn žádný důkaz.

17. Soud musí souhlasit se žalobcem, že v průběhu správního řízení zpochybňoval dostatečnost skutkových zjištění. Ačkoliv v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně neuváděl konkrétní námitky proti způsobu měření, resp. neuvedl, co přesně vytýká způsobu měření, tak jasně uvedl, že ze spisové dokumentace nebylo možné zjistit, jak proběhla instalace vah, resp. zda místo instalace odpovídá metrologickým požadavkům na měřidla. Jedinou reakcí správního orgánu prvního stupně bylo označení tvrzení žalobce za spekulativní.
18. Soud se naprosto ztotožňuje se žalobcem, že fotografie, které jsou součástí spisu, neposkytují žádnou informaci o tom, na jakém místě bylo měřeno, ani to jakým způsobem došlo k instalaci vah, případně k ověření instalace. Žádná fotografie ani nedokládá místo, na kterém byly váhy nainstalovány. Ohledně místa instalace vah nic nevypovídá ani protokol o vážení. Skutečnost, kdo zvolil místo vážení, jak probíhala instalace vah a jak probíhalo samotné vážení, nevyplývá ani z úředního záznamu Policie ČR. Jediná konkrétní věc nad rámec protokolu o vážení, která vyplynula z úředního záznamu policie, je bližší specifikace místa měření, a to obec Ptení u č. p. 34. Nicméně obrazová dokumentace k tomuto místu se ve spisu nenachází. Svědecké výpovědi osob, které byly přítomné vážení, správní orgány neprovedly.
19. Pravděpodobně v reakci na stanovisko správního orgánu prvního stupně žalobce v odvolání jasně uvedl, že místo, na kterém bylo vážení provedeno, není svým technickým stavem (výtluky, výmoly, sklonové poměry nedostatečný manipulační prostor) vhodné k vážení vozidel. Jasně v odvolacích námitkách tedy označil místo měření za nezpůsobilé.
20. Žalovaný ale reálně námitku žalovaného vůbec nevypořádal. Po její rekapitulaci uvedl bez jakéhokoli bližšího zdůvodnění, že námitky žalobce shledal nedůvodné.
21. V odůvodnění žalovaný odkazoval na metrologický postup MP 009-04, a to jak v souvislosti s námitkami žalobce, tak závěry správního orgánu prvního stupně. Metrologický postup MP 009-04 ve spise založený jako důkaz není. Zároveň z ničeho nevyplývá, na základě čeho dospěl žalovaný k závěru o tom, že místo, kde proběhlo měření je způsobilé k provedení měření, že je v souladu s uvedeným metrologickým postupem, ani to, na základě čeho dospěl k závěru, že k instalaci vah na místě měření došlo v souladu s metrologickým postupem MP 009-04.
22. Způsob vypořádání konkrétní odvolací námitky je tak zcela nepřezkoumatelný.
23. Soud ale nemůže souhlasit se všemi námitkami, které ke zjištění skutkového stavu žalobce uvedl. Pokud namítal, že do dne podání žaloby není zřejmé, v jakém konkrétním místě k měření došlo, soud považuje za dostačující, pokud toto místo vyplývá z úředního záznamu Policie ČR, ve kterém je jednoznačně označeno adresou *Ptení u č.p. 34*.
24. Dále soud považuje obecně záznam z nízkorychlostního vážení ve spojení s potvrzením o ověření měřidla za dostatečný podklad pro závěr o přetížení vozidla. Z protokolu vyplývají jednoznačně maximální hmotnosti, které se vztahují k jednotlivým osám vozidla a jednotlivým skupinám os. Dále z něj plyne, jaká váha byla na jednotlivých osách

navážena. Prostou matematikou lze zjistit, že vozidlo bylo přetíženo nikoliv na jednotlivou nápravu, ale na osovou skupinu náprav 1, 2 a 3, čemuž odpovídal protokol o vážení a následně i výrok rozhodnutí o vině žalobce. V této souvislosti považuje soud za nedůvodnou námitku neurčitosti výroku o vině, v níž žalobce tvrdil, že z výroku o vině není patrné, jestli bylo vozidlo přetíženo jen na některé z náprav, případně na které.

25. Soud v souvislosti s protokolem o vážení nicméně musí souhlasit se žalobcem v tom, že z protokolu výslovně nevyplývá, kdo vážení provedl. Součástí vyhl. č. 104/1997 Sb. je i příloha č. 10, kterou se stanovuje vzor dokladu nízkorychlostního kontrolního vážení a ze které plyne, že doklad by měl obsahovat dvě informace, jednak kdo vážení provedl (vč. podpisu) a dále kdo se kontrolního vážení zúčastnil (vč. podpisu). Tuto náležitost protokol nespĺňuje, nicméně podle názoru soudu se jedná o vadu, která mohla být odstraněna např. v rámci výsledku osob, které se vážení účastnily. Případně žalovaný alespoň mohl prokázat skutečnosti, které tvrdil s odkazem na § 38 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, dle kterého nízkorychlostní kontrolní vážení [písm. a)] zajišťuje v součinnosti s Policií České republiky nebo s celními úřady 1. na silnicích I. třídy kraj ve svém územním obvodu se souhlasem vlastníka pozemní komunikace nebo jím pověřená osoba a [bod 2.] na ostatních pozemních komunikacích vlastník pozemní komunikace nebo jím pověřená osoba. Z žádné listiny založené ve správním spise nevyplývá, že by p. M. B. byl pověřen k provedení vážení vlastníkem pozemní komunikace a konečně ani to, o jakou se jednalo o komunikaci a kdo je jejím vlastníkem. Z obsahu správního spisu tak nelze dovodit p. Brožek byl osobou, která zajišťovala nízkorychlostní vážení ve smyslu § 38 odst. 3 písm. a) bod 2. zákona o pozemních komunikacích.
26. Podstatné je ovšem to, že primárně musí správní orgány vyvrátit námitku, že vážení vozidla proběhlo v rozporu s metrologickým postupem, přičemž k tomu, aby takový závěr mohl přijmout soud, neobsahuje spis dostatek podkladů a soud by v této otázce zcela nahrazoval přezkumnou činnost a závěry žalovaného.
27. V této souvislosti se pak bude muset žalovaný vypořádat i s ostatními skutkovými námitkami žalobce.
28. Pokud žalobce namítal porušení svého práva seznámit se s podklady pro rozhodnutí před jeho vydáním, neboť mu nebylo umožněno před vydáním prvostupňového rozhodnutí dne 14. 1. 2020 vyjádřit se k listině „Potvrzení o ověření stanoveného měřidla“ dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, která mu byla doručena dne 13. 1. 2020, tak se soud ztotožňuje se žalovaným v tom, že správní orgán prvního stupně doplnil uvedenou listinu do správního spisu až poté, co umožnil žalobci seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, a žalobci neumožnil se k němu vyjádřit postupem dle § 36 odst. 3 správního řádu.
29. Podle názoru zdejšího soudu ale tato konkrétní vada nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ani žalovaného. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 73/2015 – 40 uvedl, že „ne každá zjištěná vada správního řízení musí vést automaticky ke zrušení napadeného správního rozhodnutí. Ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. je třeba vnímat v souvislosti s ustanovením § 65 odst. 1 s. ř. s., z něhož vyplývá, že nestačí uplatňovat jen porušení svých (procesních) práv v předcházejícím

řízení, nýbrž je třeba i zkoumat, zda mohl být v důsledku toho žalobce zkrácen na svých (hmotných) právech. Řečeno slovy rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 60/2011 - 101 ze dne 15. června 2011, na který odkázal městský soud: „Důvodnost žaloby může mít za následek pouze taková vada řízení, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.“ To vyplývá např. z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 4. června 2003 č. j. 6 A 12/2001 - 51, č. 23/2003 Sb. NSS, či ze dne 18. března 2004 č. j. 6 A 51/2001 - 30, č. 494/2005 Sb. NSS.“

30. V případě „Potvrzení o ověření stanoveného měřidla“ se bezpochyby jedná o veřejnou listinu vydanou Českým metrologickým institutem. Obdobně jako v případě stacionárních měřidel rychlosti [srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016 - 77, „Ověřovací list je přitom veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35).“] lze presumovat správnost potvrzení ze dne 11. 10. 2018, přičemž dle přílohy vyhl. 345/2002 Sb. bod 2.1.2 písm. b) je doba platnosti ověření 2 roky. Vážení proběhlo dne 8. 10. 2019, tj. v době, kdy bylo měřidlo řádně ověřeno.
31. S ohledem na to, že v řízení o deliktu neplatí koncentrace řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2012, č. j. 1 As 136/2012-23), žalobce mohl proti potvrzení o ověření měřidla brojit v odvolacím řízení, což neučinil. Soud proto neshledal porušení práv žalobce, které by mělo vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí v souvislosti s doplněním potvrzení o ověření měřidla do správního spisu, aniž by bylo žalobci umožněno se k potvrzení vyjádřit před rozhodnutím správního orgánu prvního stupně.
32. Zároveň soud konstatuje, že hodnocení potvrzení součástí hodnocení skutkového stavu, v jehož rámci se správní orgán musí vypořádat s otázkou doby platnosti ověření, na kterou odkazuje potvrzení o ověření měřidla.
33. Za nedůvodnou soud naopak považuje námitku, že žalovaný nedodržel postup dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť v odvolacím rozhodnutí došlo k zásadní a významné změně výroku o vině a tím i ke změně spojené právní kvalifikace deliktního jednání, tj. došlo ke změně prvostupňového rozhodnutí bez možnosti odvolat se proti rozhodnutí o změně.
34. Podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem; je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změnit odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění; odvolací správní orgán nemůže svým rozhodnutím změnit rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku vydané v samostatné působnosti.
35. Změna výroku prvostupňového rozhodnutí spočívala v tom, že žalovaný nahradil slova: „*Při nízkorychlostním kontrolním vážení bylo zjištěno, že nákladní vozidlo bylo v době vážení*

přetíženo na první, druhou a třetí nápravu o 829 kg (po odečtu tolerančních hodnot 3%)“ slovy: „Při nízkorychlostním kontrolním vážení bylo zjištěno, že nákladní vozidlo bylo v době vážení přetíženo na první, druhou a třetí nápravu o 829 kg (po odečtu tolerančních hodnot 3%), čímž došlo k nedodržení hodnot stanovených ust. § 43a odst. 6 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, jež provádí vyhláška č. 209/2018 Sb., o hmotnostech, rozměrech a spojitelnosti vozidel, kdy došlo k porušení ust. § 5 odst. 2 písm. d) vyhlášky č. 209/2018 Sb., o hmotnostech, rozměrech a spojitelnosti vozidel.“

36. Výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odkazoval na porušení § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích. Žalobce považoval za změnu ve svůj neprospěch uvedení odkazu na § 43a odst. 6 zákona o pozemních komunikacích.
37. Podle § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích ve znění účinném v době vážení vozidla platilo, že právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že jako provozovatel vozidla nebo jízdní soupravy provozuje vozidlo nebo jízdní soupravu, u nichž bylo kontrolním vážením zjištěno nedodržení hodnot nebo podmínek stanovených zákonem o silničním provozu.
38. Podle § 43a odst. 6 zákona o silničním provozu ve znění účinném v době spáchání přestupku platilo, že hodnoty hmotností a rozměrů vozidel a jízdních souprav, poměrů hmotností vozidel v jízdní soupravě, rozložení hmotnosti na nápravy, skupiny náprav, kola a skupiny kol, jejichž nedodržení ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo stav pozemní komunikace, podmínky spojitelnosti vozidel v jízdní soupravu a použití sklopného nebo odnímatelného zařízení pro snížení aerodynamického odporu, jejichž nedodržení ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, a rozsah údajů uváděných v dokladu o rozměrech vozidla stanoví prováděcí právní předpis.
39. Podle § 5 odst. 2 písm. d) vyhl. č. 209/2018 Sb. hodnoty hmotností vozidel a jízdních souprav včetně nákladu, jejichž překročení ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo stav pozemní komunikace, činí u motorových vozidel se třemi nápravami, je-li hnací náprava vybavena dvojitou montáží pneumatik a vzduchovým pérováním nebo pérováním uznaným za rovnocenné nebo pokud je každá hnací náprava opatřena dvojitou montáží pneumatik a maximální zatížení na nápravu nepřekročí 9,50 t - 26,00 t.
40. Z citovaných ustanovení jasně plyne, že v průběhu řízení před žalovaným, resp. napadeným rozhodnutím nedošlo ani ke změně výroku o vině ani ke změně právní kvalifikace jednání žalobce. Žalobce byl od počátku viněn a následně uznán vinným z provozování jízdní soupravy, u které bylo kontrolním vážením zjištěno přetížení vozidla. Žalovaný pouze v souladu s požadavky, které klade na formulaci výroku rozhodnutí o přestupku judikatura správních soudů, doplnil do textu výroku ustanovení, která upravují povolenou hmotnost vozidel a jejich zatížení na jednotlivé nápravy. Doplněná ustanovení se týkala maximální přípustné hodnoty zatížení, která sama o sobě vyplývala z textu prvostupňového rozhodnutí. Nejednalo se proto o změnu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v neprospěch žalobce.

V. Závěr a náklady řízení

41. S ohledem na vše shora uvedené nezbylo zdejšímu soudu nic jiného, než zrušit žalobou napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. V dalším řízení je žalovaný vázán shora uvedenými právními názory zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
42. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady řízení za zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč a náklady za 3 úkony právní služby (převzetí a příprava věci, sepsání žaloby a repliky) po 3.100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a dále má nárok na 3x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem je tedy žalovaný povinen žalobci na nákladech řízení spolu s DPH nahradit částku 15 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. září 2021

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu